

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΙΑΣΣΩΝΟΣ

Κυριακή 3 Νοεμβρίου 2024 - Ε΄ Λουκά

Πολλοί από τους χριστιανούς που έχουν προσωπικούς λόγους να καταφέρονται εναντίον των πλουσίων, παίρνουν τη σημερινή παραβολή και προσπαθούν να αποδείξουν ότι όλοι οι πλούσιοι είναι καταδικασμένοι «εἰς τό πῦρ τό ἐξώτερον». Φωνάζουν ότι οι πλούσιοι ζουν πολύ καλά στη τωρινή ζωή, ενώ μετέπειτα θα έχουν αιώνια βάσανα. Σε αντίθεση με τους πλουσίους, αν δούμε έναν φτωχό, αυτόματα η σκέψη μας είναι ότι ζει τώρα φτωχικά και δύσκολα, ενώ αργότερα θα απολαμβάνει τους καρπούς του παραδείσου. Μεγάλη πλάνη, όμως, αδελφοί μου. Γιατί; Μπορεί ο πλούτος να είναι ένα εμπόδιο για τη σωτηρία του ανθρώπου, δεν είναι όμως καθόλου ανυπέρβλητο εμπόδιο. Η παραβολή δεν καυτηριάζει τον πλούτο, αλλά την κακή διαχείριση του πλούτου, αυτή ακριβώς που έκανε ο πλούσιος της παραβολής. Αν και ζούσε πλουσιοπάροχα, με πολυτελή ρούχα και λαμπρά φαγητά, δεν γύρισε καθόλου το πρόσωπο του προς τον φτωχό Λάζαρο, ο οποίος ζούσε στην αυλή του σαν ένα αδέσποτο σκυλί, πεινασμένος και γεμάτος πληγές. Δεν έδειξε ούτε για μισό λεπτό ίχνος ελεημοσύνης και φιλανθρωπίας.

Πως θα μπορούσε, όμως, να είχε δράσει ο πλούσιος; Όλα ξεκινούν από την αγάπη. Αν είχε δείξει έμπρακτη και αληθινή ελεημοσύνη, ενδιαφέρον για τη θεραπεία των πληγών του και δεν ήταν εγωιστής, θα είχε σωθεί. Να τα κάνει αυτά όμως, όχι με σκοπό να κερδίσει τη βασιλεία των ουρανών, αλλά επειδή αγαπά τον συνάνθρωπο, στο πρόσωπο του οποίου βλέπει τον ίδιο τον Χριστό. Ο Μέγας Βασίλειος χρησιμοποιεί μία πολύ παραστατική εικόνα από την ιατρική. Λέγει ότι η φυσική λειτουργία της καρδιάς είναι να στέλνει το αίμα μέσω των αρτηριών σε όλα τα μέλη του σώματος και μάλιστα σύμφωνα

με τις ανάγκες του κάθε μέλους. Εάν σταματήσει να κάνει αυτή την εργασία και κρατήσει όλο το αίμα για τον εαυτό της, θα πάθει έμφραγμα.

Σε αντίθεση όπως είπαμε με τον πλούσιο, ο φτωχός Λάζαρος δεν ζούσε καθόλου μια εύκολη ζωή. Παρ' όλα αυτά, αν και ο διπλανός του τη ζούσε αυτή τη ζωή και με το παραπάνω, δεν τον κατέκρινε ποτέ. Δεν ζήλεψε και δεν επιθύμησε ποτέ τα υπάρχοντά του και τη ζωή του, δεν παραπονέθηκε ποτέ για αυτά που έχει και δεν τα έβαλε ποτέ με τον Θεό. Ακόμη και με τα φίχουλα δόξαζε τον Θεό και ευγνωμονούσε τον πλούσιο. Γι' αυτό ακριβώς, όσο φτωχά και δυσβάστακτα μπορεί να ζει κάποιος, δεν σημαίνει ότι θα κερδίσει τον ουρανό, αν πραγματικά δεν έχει αγάπη μέσα του.

Στη παραβολή αυτή, όμως, παρατηρούμε το εξής αξιοπρόσεκτο στοιχείο. Όταν αναφέρεται ο Χριστός στον πλούσιο, τον παρουσιάζει ανώνυμα, σαν κάποιο άνθρωπο. Αντιθέτως, όταν κάνει αναφορά στον πτωχό, τον ονομάζει κανονικά, με το όνομα του, Λάζαρο. Αυτό ο Χριστός δεν το έκανε καθόλου τυχαία, διότι για τον Χριστό, ο άνθρωπος της αμαρτίας δεν έχει πρόσωπο, δεν έχει κοινωνία ούτε με τον Θεό αλλά ούτε και με τους συνανθρώπους του. Δεν έχει όνομα. Μόνο ο άνθρωπος της αγάπης, της θυσίας και της κοινωνίας έχει όνομα για τον Θεό, είτε είναι πλούσιος, είτε φτωχός.

Τελικά αδελφοί μου, η Εκκλησία δεν επιδιώκει να καταργήσει τον πλούτο αλλά να μεταμορφώσει τον πλούσιο. Επιζητεί να καταργήσει το μεγάλο αμάρτημα της φιλαργυρίας και της πλεονεξίας, το οποίο καθιστά τον άνθρωπο ειδωλόλατρη. Εάν ο πλούσιος είναι πνευματικός άνθρωπος και όχι φιλάργυρος, αγιάζεται και σώζεται. Όπως και ο πτωχός, εάν ζει αμαρτωλή ζωή, δεν σώζεται επειδή είναι πτωχός. Μοναδικά πλούσιος είναι μόνο αυτός που έχει τον Χριστό μέσα στη καρδιά του. Γι' αυτό να έχουμε συνέχεια μέσα στο μυαλό μας έναν από τους πιο γνωστούς ύμνους της Εκκλησίας μας: «Πλούσιοι έπτώχευσαν και έπέινασαν, οί δέ εκζητούντες τόν Κύριον ούκ ελαττωθήσονται παντός άγαθοῦ». Αμήν.